

XII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA SENIORSKÉHO DIVADLA

18. – 20. LISTOPADU 2016

PŘEHLÍDKU POŘÁDÁ KULTURNÍ
CENTRUM ČESKÁ TŘEBOVÁ VE
SPOLUPRÁCI S NIPOS-ARTAMA
PRAHA ZA FINANČNÍ PODPORY
MINISTERSTVA KULTURY ČR

XII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA SENIORSKÉHO DIVADLA

18. – 20. LISTOPADU 2016

PŘEHLÍDKU POŘÁDÁ KULTURNÍ
CENTRUM ČESKÁ TŘEBOVÁ VE
SPOLUPRÁCI S NIPOS-ARTAMA
PRAHA ZA FINANČNÍ PODPORY
MINISTERSTVA KULTURY ČR

SLOVO ÚVODEM

Vážení milovníci divadla, milí návštěvníci, ctění hosté, ale především vy, kteří naplníte její smysl – vážené, milé a ctěné soubory, účastníci XII. Národní přehlídky seniorského divadla: Vítejte u nás v Kulturním centru!

Je pro mne velkou ctí, že se toto celostátní setkání poprvé koná v našem městě na železnici – v České Třebové. Pokud u nás budete spokojeni, věřte, že nám bude potěšením Vás přivítat i za dva roky. Rád bych napsal „za rok“, ale toto setkání se holt koná pouze v dvouleté periodě.

Záměrně nepíši soutěžní přehlídka, protože myslím, že na prvním místě jde o setkání lidí – a o diskusi. O setkání souborů z celé České republiky, které se na jeden weekend sejdou na jednom místě a mohou společně sdílet to, co mají rádi. Divadlo. A mohou o něm diskutovat. A nejenom o něm.

Česká Třebová je hrdá, že hostí národní přehlídku. A je to pro ni také závazek. Pořádat totiž setkání toho nejlepšího, co vzniklo u souborů i jednotlivců, kteří jsou díky svému věku poučenými interprety divadelních textů, to není jen tak. Víme o tom – a chceme obstát.

Osobně jsem nadšen pestrostí titulů, které se do programu naší přehlídky dostaly. Monodramata, autorské hry, forbíny, komedie, divadelní adaptace literární předlohy, ale také v čemsi doku-drama, to vše Vám tento divadelní svátek ve třech dnech nabízí.

Termínově jsme se letos navíc strefili do Noci divadel, která v celé republice probíhá 19/11 a ke které se tak (neoficelně, ale zcela prakticky) připojujeme.

Vážení návštěvníci, přeji Vám, abyste se během těchto tří dnů královsky bavili, abyste se vraceli, abyste prožily nádherné divadelní zážitky, abyste s námi strávili krásné chvíle.

Milí divadelníci, Vám přeji, aby se Vám u nás líbilo – a abyste se k nám rádi vraceli. Zlomte vaz!

Josef Jan Kopecký

PROGRAM XII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY SENIORSKÉHO DIVADLA

PÁTEK 18. LISTOPADU

19.00 – 20.55 hod. / velký sál KC
OFICIÁLNÍ ZAHÁJENÍ PŘEHLÍDKY
DIVADELNÍ SOUBOR NA TAHU ČERVENÝ KOSTELEC

Jiří Hubač

STARÁ DOBRÁ KAPELA

21.20 – 22.10 hod. / malý sál KC
DIVADELNÍ SOUBOR PROMĚNA
REMEDIIUM PRAHA O.P.S.

Helena Kubů

POZVI MNE DÁL

22.30 – 24.00 hod. / malý sál KC
POVÍDÁNÍ O VIDĚNÉM
STARÁ DOBRÁ KAPELA
...POZVI MNE DÁL

SOBOTA 19. LISTOPADU

10.00 – 11.10 hod. / velký sál KC
DIVADELNÍ SOUBOR ŽLUTIČAN ŽLUTICE

Pavel Trtílek, Jan Krupa

MŮJ KRÁSNÝ SVĚT

11.30 – 12.35 hod. / malý sál KC
DIVADELNÍ SPOLEK VOJAN LIBICE NAD CIDLINOU

Jiří Hlávka podle Viktora Dyky

CO VYPRÁVĚL SEPP JÖRGEN

oběd

14.00 – 15.30 hod. / malý sál KC
POVÍDÁNÍ O VIDĚNÉM
MŮJ KRÁSNÝ SVĚT
CO VYPRÁVĚL SEPP JÖRGEN

16.00 – 17.25 hod. / malý sál KC
ADIVADLO HAVLÍČKŮV BROD

Milena Štráfěldová

OSAMĚLÉ VEČERY DORY N.

večeře

19.00 – 20.15 hod. / velký sál KC
DIVADELNÍ SOUBOR NUDA / NA TAHU ČERVENÝ
KOSTELEC

Vlastimil Klepáček

KUCHAŘKA A GENERÁL ANEB DRUHÁ MÍZA

21.00 – 22.30 hod. / malý sál KC
POVÍDÁNÍ O VIDĚNÉM
OSAMĚLÉ VEČERY DORY N.
KUCHAŘKA A GENERÁL

NEDĚLE 20. LISTOPADU

10.00 – 11.10 hod. / malý sál KC
DIVADELNÍ SPOLEK BRATŘÍ MRŠTÍKŮ BOLERADICE

Jiří Voskovec, Jan Werich, Jaroslav Ježek

JÍZLIVÝ GLOSÁTOR

11.45 – 13.45 hod. / velký sál KC
DIVADELNÍ SPOLEK HAVLÍČEK NERATOVICE

Jean Marie Chevret

ODJEZD NEJISTÝ

oběd

15.00 – 16.30 hod. / malý sál KC
POVÍDÁNÍ O VIDĚNÉM
JÍZLIVÝ GLOSÁTOR
ODJEZD NEJISTÝ

VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ
A ZAKONČENÍ PŘEHLÍDKY

DIVADELNÍ SOUBOR NA TAHU ČERVENÝ KOSTELEČ

JIŘÍ HUBAČ
STARÁ DOBRÁ KAPELA

Děj se odehrává při abiturientském sjezdu po mnoha letech.

osoby a obsazení:

BĚDÁR - Pavel Zuzek

PINĐAS - Pavel Labík

ŠÁNA - Jiří Kubina

ÁDA - Rostislav Hejcman

ANDULA - Draha Kubinová

HERMÍNA - Milena Hořejší

BAMBÁSEK - Václav Koreek

JOSEF - Ivo Fanta

BERGMAN - Jan Brož

NÁVRH SCÉNY: Ladislav Janík

KOSTÝMY: Marcela a Ola Labíkovy

TEXT SLEDUJE: Zdena Fabiánová

MASKY: Miroslav Čermák, Zuzana Čtvrteková

HUDBA: Oldřich Zelený

ZVUK, SVĚTLA A SCÉNA: technika Divadla J. K. Tyla

ÚPRAVA A REŽIE: Jan Brož

JIŘÍ HUBAČ

je absolventem střední průmyslové školy elektrotechnické, krátce pracoval jako konstruktér, dlouhá nemoc jej pak v polovině 50. let přivedla k vlastní literární tvorbě. V letech 1956 - 1961 byl redaktorem časopisu Technická politika, v roce 1961 nastoupil jako dramaturg do Československé televize, kde působil do roku 1974, od té doby je jako scénárista na volné noze. Od počátku své scénáristické tvorby spolupracoval s Jaroslavem Dietlem (seriál Tři chlapi v chalupě, 1963), jeho vlastní prvotinou byla televizní hra Zítřka a pozítří (1963), následně stál jako autor u zrodu televizního seriálu Eliška a její rod (1966). Od konce 60. let Hubač spolupracoval s režisérem Antonínem Moskalykem, dvěma cenami byl ohodnocen televizní film Raport (1968), později byl pak oceněn další televizní film Dlouhé podzimní odpoledne (1971), úspěch zaznamenala také inscenace Pozdní léto (1974). V 70. letech pak navázal spolupráci s Františkem Filipem, jejich první společná práce, televizní film Lístek do památníku (1976), byla oceněna hlavní cenou na televizním festivalu v Plovdivu. Výrazného úspěchu dosáhly dvě televizní inscenace s tematikou alkoholismu s Vladimírem Menšíkem v hlavní roli – Ikarův pád (1977; ocenění na festivalech v Monte Carlu a v Praze) a Tažní ptáci (1983), další film Nezralé maliny (1982) byl opět oceněn na televizním festivalu Zlatá Praha. Populární byl také seriál Sanitka (1984).

V 90. letech napsal Jiří Hubač několik scénářů k filmům, které opět dosáhly značných úspěchů a zúčastněným hercům přinesly řadu ocenění – Učitel tance (1994), Fany (1995), Všichni moji blízcí (1998) a Babí léto (2001). Z televizních filmů této doby stojí za zmínku vysoce kvalitní počiny Hřbitov pro cizince (1991) a Zámek v Čechách (1993), na místě je také připomenout také třídílný televizní film Arrowsmith (1997) podle předlohy slavného spisovatele S. Lewise. Zatím poslední prací Jiřího Hubače je inscenace Anglická rapsodie (2004), v níž po několika letech od filmu Všichni moji blízcí spolupracoval znovu s režisérem M. Mináčem.

Jiří Hubač psal také divadelní hry, zdramatizoval například slavné romány Král Krys a nebo Komu zvoní hrana.

Na žádost Jiřiny Bohdalové a přímo pro ni napsal v roce 1980 úspěšnou divadelní hru Dům na nebesích (v roce 1993 byla zfilmována pod názvem Jedna kočka za druhou, pochopitelně s Hubačovým scénářem). Další hrou napsanou přímo pro Jiřinu Bohdalovou byla Generálka (1986), později televizně zpracovaná (Generálka Jeho Veličenstva, 1995). V Národním divadle byla uvedena jeho hra Stará dobrá kapela (1984), v 90. letech napsal libreto k muzikálu Johanka z Arku. Výjimečně psal Jiří Hubač také prózu (román Neděle s Bardotkou, 1965).

Jiří Hubač patří k nejuznávanějším autorům původní televizní tvorby, soustřeďuje se na problematiku mezilidských vztahů s výrazným vykreslením psychologie postav, úzká spolupráce s renomovanými režiséry mu umožnila psát role přímo pro konkrétní herce (týká se například Vladimíra Menšíka, Jiřiny Bohdalové nebo Jiřiny Jiráskové). Kromě již uvedených ocenění získal Českého lva za scénář k filmu Babí léto (2001), v roce 1999 byl uveden do Dvora slávy v anketě Týtý.

DIVADELNÍ SOUBOR NA TAHU

Divadelní činnost v Červeném Kostelci se traduje již od roku 1809, kdy si kostelečtí divadelníci zbudovali v hostinci pana Hůlka (dnes hotel Černý kůň) svoje jeviště. Hrál se nepravidelně až do roku 1831. Požár v tomto roce, při kterém vyhořelo takřka celé město, zavinil, že práce divadelníků ustala až do roku 1835. V tomto roce pokrokový kaplan páter Ehl opět divadlo oživil. Hrál se ve vejsadní hospodě „U třech tatrmanů“ na náměstí. V roce 1864 byl založen a v roce 1865 pod názvem „Spolek divadelních ochotníků v městysi Kostelci“ úředně schválen. Velkým příznivcem a podporovatelem divadla byl kostelecký farář páter František Körner a akademický malíř Gustav Vacek, který maloval kulisy. Současně se také budoval nový divadelní sál v hostinci „U Buršů“ - později hotel Praha. Zde měl spolek svůj domov takřka 50 let. V roce 1864 - 1865 sehráli ochotníci 40 her. Od roku 1883 do roku 1910 sehráli 173 her ve 210 představeních. V roce 1910 hotel Praha vyhořel a ochotníci se uchylovali postupně na různá místa. Dne 25. října 1925 byla dokončena stavba nového divadla (dnes Divadlo J. K. Tyla) a jeho slavnostní otevření Jiráskovou „Lucer-

nou“. Od otevření divadla do roku 1943 nastudovali ochotníci 165 her, které sehráli celkem 237 krát. V roce 1946 dochází ke sjednocení Spolku divadelních ochotníků, dramatického odboru Sokola, Lidové scény a dramatického odboru církve československé. První hra, kterou se tento soubor představil, byla Kornejčukova „Zkáza eskardy“. Dne 1. ledna 1964 bylo ustaveno jednotné kulturní zařízení - dnešní Městské kulturní středisko, pod kterým je ochotnický spolek sjednocen.

Hlavní činností souboru je nastudování nejméně jedné divadelní hry za sezónu. Stálými režiséry jsou v současné době: Jan Brož, Marcela Kollertová, Vlastimil Klepáček, Pavel Labík a Jana Jančíková. Vzhledem k tomuto počtu režisérů je možno plánovat hlavní činnost souboru na dva roky dopředu. Dramaturgickou skladbu jednotlivých her řeší výbor, ale hlavní slovo má vždy režisér.

Soubor má 86 členů ve věku od 17 do 90 let. Ne všichni jsou po celou dobu aktivní. Záleží na divadelní hře a počtu hrajících osob, ale když je potřeba pomoci při jiných věcech, jako např. při přípravě občerstvení na přehlídku, Maškarním bálu apod., jsou všichni ochotni přiložit ruku k dílu.

DIVADELNÍ SPOLEK PROMĚNA PRAHA

HELENA KUBŮ
... POZVI MNE DÁL

Čtyři ženy, jejichž věk jim přináší množství otázek.
Čtyři ženy různé zkušenosti, různé možnosti odpovědí.
Čtyři přístupy k životu.
Čtyři přístupy ke smrti.

osoby a obsazení:

SLÁVKA - Jarmila Šimonová

ZDENA - Jaroslava Kopecká / Mirka Králíková

ODETA - Marie Syrová

MONIKA - Blanka Adamusová / Jana Chudlařská

STÁŘÍ, SMRT - Norbert Šimon

MAXMILIÁN - Adam Novák

NÁMĚT A SCÉNÁŘ: Helena Kubů

HUDBA: Jarmila Šimonová, Norbert Šimon

TECHNICKÁ SPOLUPRÁCE: Michael Kyselka

REŽIE: Eva Stanislavová

DIVADELNÍ SPOLEK PROMĚNA

působí od roku 2003 pod záštitou obecně prospěšné společnosti REMEDIUM Praha. Máme za sebou řadu vystoupení a účastí na přehlídkách. Hrajeme pro všechny,

kterí mají rádi život, dokážou se smát a přijdou.
www.divadlopromena.cz, e mail: senior@remedium.cz

KLUB REMEDIUM – CENTRUM AKTIVIT PRO SENIORY

Sídlí na Praze 3, u Olšanského náměstí. Seniorům nabízí společnost, jazykové a pohybové kurzy, kurzy práce na PC, ARTE dílny, trénování paměti, výlety a další. Zve všechny seniory, službu nabízí i těm, kteří se cítí osamělí nebo v nesnázích.

www.vstupujte.cz, telefon: 222 712 940

DIVADELNÍ SOUBOR ŽLUTIČAN ŽLUTICE

PAVEL TRTÍLEK, JAN KRUPA

MŮJ KRÁSNÝ SVĚT

Jedná se o finálový text soutěže
o Cenu Alfréda Radoka 2005.

Hra nahlíží dnešní zvrácený svět očima nejstarší generace – tří důchodkyň, z nichž jedna, Vilma, pozvala své přítelkyně na návštěvu, jejímž účelem je ve skutečnosti touha pochlubit se nepřeborným množstvím „krásných“ věcí, které si objednala z katalogů různých

zásilkových společností. Převážně zdravotní komplikace však znemožnily většině pozvaných zúčastnit se návštěvy, takže přichází pouze Bělka a Zdeňka. Zdraví přitom zůstává nejfrekventovanějším námětem konverzace těchto soudobých Tří sester. A zatímco Vilma přináší stále další a další bizarní a nepotřebné předměty, nezapomíná ani na pohoštění v podobě nevábnych tyčinek a 18 let starého nálevu ze zavařených meruněk.

Vilminy exhibice nabírají stále absurdnější rozměry a v návštěvnicích začnou vyvolávat netušenou agresivitu, kterou ventilují utajovaným ničením přinesených předmětů. V závěru přichází postava Exekutora, který ve Vilmině bytě zabaví vše kromě předmětů objednaných u zásilkových firem. Její společnice odcházejí, Vilma zůstává ve svém krásném světě sama.

Jazyková rovina přitom důsledně pracuje s komunikačními specifiky typickými pro nejstarší generaci, přičemž autoři četné repliky zaznamenali v brněnských kavárnách odposlechem přímo od dam důchodového věku – a následně je zakomponovali do textu hry, čímž vytvořili pozoruhodný útvar, který se v důsledku žánrově obohacuje o dokumentární prvky.

osoby a obsazení:

VILMA - Ivana Bradáčová

BĚTKA - Jiřina Kopplerová

ZDEŇKA - Jana Konopíková

EXEKUTOR - Jaromír Břehový

SCÉNA: Jaromír Břehový

REŽIE: Jaromír Břehový

DIVADELNÍ SOUBOR ŽLUTIČAN

vznikl v dané podobě v roce 1986 úspěšnou inscenací Komédie o chytrosti, oceněné na Národní přehlídce ve Vysokém nad Jizerou. Zaměřuje se výhradně na komedie, své stále diváky má „od Klatov až po Aš.“ Vzhledem ke skladbě a „stárnutí“ souboru se musel psaní her, šitých na míru svým protagonistům, ujmout i principál souboru. Celkem jeho her soubor nastudoval již sedm, některé s úspěchem (několikanásobné ocenění ve Vysokém nad Jizerou, trojí doporučení na Jiráskův Hro-

nov, jedna účast tamtéž.) Aktuálně soubor shání nové mladé herce a hlavně se nebere příliš vážně.

DIVADELNÍ SPOLEK VOJAN LIBICE NAD CIDLINOU

JIŘÍ HLÁVKA PODLE VIKTORA DYKA
CO VYPRÁVĚL SEPP JÖRGEN

Příběh krysaře láká již dlouhé roky inscenátory i filmaře. V původní novele krysař přichází do města Hammeln, ale neví proč. Ví, že město Hammeln je plné krys a nikde žádný krysař. Také ví, že on sám je výjimečný, jediný. Ale neví, proč právě město Hammeln v něm vzbuzuje podivné pocity. Dokonce má strach z toho, co se má stát. Snad by bylo správné, kdyby ústřední postavou monodramatu byl sám krysař.

Je to člověk, který chodí světem jako „Ahasver“. Chodí od města k městu, ze severu na jih, od východu na západ. Zbavuje města nechtěných hostů, krys. Vystupuje vždy jako osudový činitel – pochmurný, tajemný, bezejmenný. Je vlastně NIKDO. Jeho moc je v jeho píšťale. Hraje na ni vždy jen jemným dechem. Kdyby zahrál plným dechem, šly by za ním nejen krysy.

Je tu ale člověk – rybář – jednoduchý muž, kterému se celé město posmívá, protože některé věci chápe pomalu. „Pláče a směje se až druhý den,“ říkají o něm. Ale on vidí svět kolem sebe a vnímá život. Jen si nepřipou-

ští strasti a bolesti. A když už se k němu dostanou, tak až druhý den. Nemá nic než své sítě, žije v tom ctihodném městě Hammeln a vidí jeho obyvatele svým pohledem. I když vše plně nechápe. Vidí také krysaře. Vidí jeho příchod do města. Vidí jeho setkání s Agnes. Vidí odvádění krysaře do řeky. Vidí, jak zahoří láska mezi krysařem a Agnes – jediný důvod, proč tenkrát krysař neodejde po vykonané práci. Vidí radní, kteří slibují krysaři mzdu za vyčištění města od krysaře. Vidí zradu, faleš, sobectví... Vidí tragédii krysařovy lásky k Agnes. Vidí to, co musí nastat – vidí osudový konec celého příběhu. A právě proto jen Sepp Jörgen, rybář ze ctihodného města Hammeln, může vyprávět. Kdo jiný? Kdo jiný zůstal...?

osoby a obsazení:

**SEPP JÖRGEN, GOTTLIEB FROSCH,
BONIFÁC STRUMM, KRYSAŘ** – Jiří Hlávka

SCÉNA A KOSTÝMY: Jiří Hlávka

ZVUK: Jaromír Rezek, Jaroslav Vondruška ml.

SVĚTLA: František Svoboda, Jaroslav Vondruška ml.

SÓLO NA ZOBCOVOU FLÉTNU: Alena Gregorová

REŽIE: Jiří Hlávka

VIKTOR DYK (1877 – 1931)

Byl příslušníkem generace buřičů – anarchistů. Byl to básník, prozaik a dramatik, kulturní a politický publicista, divadelní a literární kritik, překladatel z němčiny a francouzštiny.

Narodil se v Pšovce u Mělníka. Po přestěhování do Prahy studoval na gymnáziu v Žitné ulici, kde ho učil dějepisu Alois Jirásek. Působil v literárním a řečnickém spolku Slavia a v Intimním volném jevišti, byl členem Kruhu českých spisovatelů a působil v literárním odboru Umělecké besedy. Po maturitě vystudoval práva. Události roku 1897 natrvalo ovlivnily jeho ideologickou orientaci a staly se inspirací jeho beletrie.

Po složení judičiální zkoušky se definitivně rozhodl pro kariéru svobodného novináře a spisovatele, redigoval časopis Lumír, úzce spolupracoval s nově založeným Vinohradským divadlem, působil jako redaktor

listu strany Samostatnost, za kterou neúspěšně kandidoval ve volbách. Po zastavení činnosti strany se věnoval překládání her pro Vinohradské divadlo.

Stal se členem spisovatelské rady a obnovil svoji publicistickou činnost, pracoval jako redaktor v Národních listech, několika texty přispěl i do Bassových Letáků. Účastnil se založení pravicové Strany národně demokratické, stal se poslancem Národního shromáždění, pak senátorem, členem branného výboru a působil jako oponent prezidenta Masaryka.

V roce 1928 se oženil po sedmadvacetileté známosti se spisovatelkou Zdenkou Háskovou. Podnikal také mnoho zahraničních cest. Navštívil Německo, Francii, Polsko, Litvu a Jugoslávii. Při své poslední návštěvě Jugoslávie byl postižen srdeční mrtvicí a zahynul při koupání v moři. S velkými poctami byl převezen do Prahy a pohřben na Olšanských hřbitovech.

JIŘÍ HLÁVKA (*1944)

Na prkna, která znamenají svět, vstoupil již v šesti letech. Po rocích „hraní“ ve školních souborech se jako čtrnáctiletý dostal do „vysoké školy“ amatérského divadla – do Malého divadla při ústecké Setuze, kde se pod vedením takových kolegů jako byl Vladimír Sahlula či Eva Čejchanová učil, co to je brát ochotničinu úplně vážně. Jejich základní věta zněla, že divadlo je JENOM dobré nebo špatné!

Zde také poprvé napsal a režíroval svou jevištní prvotinu – westernmuzikál podle J. R. Picka „Ruce vzhůru, boys“. Strávil zde hraním, režírovaním a vším, co k práci v takovém souboru patří, 20 let. Další roky pak v jiných souborech, nakonec 25 let v D3 Karlovy Vary. V DS Vojan Libice působí od roku 1999.

Za celou dobu dosavadního působení má za sebou více než 30 režii, např. Balada z hadrů, Ze života hmyzu, Zavraždění svaté Celestýny a mnoha pohádek. Rolí a rolíček odehrál již kolem stovky – dodnes je má rád všechny. Věnuje se také monodramatu a monologům, se kterými se velmi často účastnil soutěží Pohárku SČDO či přehlídky Divadlo jednoho herce.

ADIVADLO HAVLÍČKŮV BROD

MILENA ŠTRÁFELDOVÁ
OSAMĚLÉ VEČERY DORA N.

Theodora Wilhelma Rozálie Němcová (1841 – 1920), které doma říkali Dora, byla v pořadí třetím ze čtyř dětí Boženy Němcové. Přestože od dětství trpěla tuberkulózou mizních uzlin, přežila o mnoho let všechny tři bratry. Samotářská a uzavřená bytost se celý život vyhýbala oslavám své matky a k výpovědi o jejím životě ji přiměl jičínský profesor Lelek až v r. 1912. Milena Štráfeldová napsala podle korespondence Boženy Němcové rozhlasovou hru. Otevírá v ní prostřednictvím její jediné dcery jiný a mnohdy nečekaný pohled na tuto slavnou českou spisovatelku.

osoby a obsazení:

V TITULNÍ ROLI Ludmila Honzová

REŽIE, SCÉNOGRAFIE atp.: František Štibor

MILENA ŠTRÁFELDOVÁ

Se narodila v Praze, vystudovala obor teorie a dějiny kultury na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Vystřídala řadu zaměstnání v muzeích, knihovnách, na ministerstvu kultury a mnoho let pracovala jako redaktorka v České televizi či různých rozhlasových

stanicích. Od roku 2001 působí v zahraničním vysílání Českého rozhlasu, kde se věnuje především českým krajanům a exilu. Mimo jiné je také autorkou knihy Guláš pro Masaryka.

ADIVADLO

Havlíčkobrodský divadelní soubor vznikl v roce 1969, od roku 1985 existuje pod názvem ADIVADLO. Dlouholetá historie ochotnického divadla ve městě však sahá až do roku 1836, přičemž u zrodu prvního český hraného představení stál v roce 1844 Karel Havlíček Borovský. Statutárně byl spolek ustaven v roce 1853 a byl prvním existujícím spolkem v tehdejší Němčském Brodě a nejbližším okolí.

www.adivadlo.cz

DIVADELNÍ SOUBOR **NUDA / NA TAHU ČERVENÝ KOSTELEC**

VLASTIMIL KLEPÁČEK

KUCHAŘKA A GENERÁL ANEB DRUHÁ MÍZA

osoby a obsazení:

HANIBAL ROHLÍČEK, VDOVEC, ÚŘEDNÍK
A MILOVNÍK VOJENSKÉ HISTORIE - Vlastimil Klepáček
SLEČNA MATYLD, JEHO AKTIVNÍ HOSPODYNĚ
A MILOVNICE JÍDLA - Naďa Eflerová

REŽIE A SCÉNA: Vlastimil Klepáček

VLASTIMIL KLEPÁČEK

„No nazdar, teď mi nezbyvá, než pomluvit sám sebe. Asi v roce 1983 jsem začal hrát ochotnické divadlo v Červeném Kostelci a jako každý slušný mladý herec jsem si více než scénáře hleděl děvčat a pití. Pak jsem však začal dozrávat, a protože jsem své role viděl jinak než moji režisěři, zkusil jsem svou první režii. Byl to Limonádový Joe, kterého jsem se snažil ozvláštnit svými duchaplnostmi a legráckami. Na krajské přehlídce mi pak páni profesori Císař a Laurin taktně naznačili, že jsem blbec, což jsem sebekriticky uznal. Chci-li být svůj, pak se vším všudy, a protože jsem od útlého věku trpěl básnickými a literárními sklony, začal jsem si divadla psát sám. První byl Don Quiote aneb Veselý konec rytíře smutné postavy, kterého jsem napsal na motivy jedné kapitoly Cervantesova románu a po přehlídce v Třebíči jsem skončil jako první náhradník na Hronov. To mne povzbudilo a tak následovaly další, více či méně úspěšné hry. Například Dítě, pes a starý herec na jeviště nepatří aneb Cyráno, kterou jsem napsal pro své starší kolegy Labíka a Brože, a která se také uchází o účast na seniorském divadle, a na které mne mrzí jen to, že jsem změnil na žádost kolegů konec. Takhle sice končí vesele, ale můj smutnější konec by ho víc polidštil. Jinak sám o sobě si nemyslím, že bych byl kdoví jak velký literát a dramatik. Mám jen středoškolské vzdělání technického směru a ve svých povídkách, pohádkách či divadelních hrách popisuji většinou jen to, co jsem zažil za svého bouřlivého mládí já sám nebo moji kamarádi, to, co jsem odpozoval ze života svého okolí a kořením to koňskou dávkou fantazie a humoru. Humor je vůbec alfa i omega mého života. Miluji směřícího se diváka. Snažím se však dělat humor poetický, bez urážek a vulgarit, za jehož veselostí se však vždycky opatrně skrývá nějaká vážnější myšlenka. Velmi opatrně. Nerad bych otrávil diváka a dělal z něj blbce tím, že budu varovně ukazovat na skutečnosti, které si sám může vyhodnotit z televizních zpráv. Mým úkolem je divákovu duši potěšit a pohladit.“

DIVADELNÍ SOUBOR NUDA / NA TAHU

„Když se v roce 2012 blížily mé šedesáté narozeniny, přemýšlel jsem jak je důstojně oslavit. Vzhledem k věku a doporučení obvodního lapiducha jsem rázně zavrhl

divoký, sexuálně alkoholový dýchánek a rozhodl se slavit kulturně. Literárně a divadelně. A povedlo se. Ke kulatinám mi vyšla knížka pohádek pro dospělé Zlatý ručičky a napsal jsem pro sebe a kulatou padesátku kolegyně Nadi Eflerové malou divadelní hříčku Kuchařka a generál aneb Druhá míza. Ačkoliv jsme členy DS Na tahu Červený Kostelec, pocházíme oba ze sousední Rtyně v Podkrkonoší a tak mne napadlo věnovat tu hru mému rodišti. Složil jsem tedy z cizinecké legie rtyňáků v Č. Kostelci malý soubor a nazval ho NUDA neboli Nahodilé Uskupení Divadelních Amatérů. Zkoušeli jsme a premiéru měli v kostelecké knihovně, jejíž ředitelka je samozřejmě je ze Rtyně a navíc má první láska. Scénu jsem navrhl účelově, abychom se za ní mohli ukrýt na převleky a vyrobil ji náš kamarád, truhlář ze Rtyně Míra Kašpar, zvaný Hoblina. Hudební doprovod zajistili manželé Podlipní ze Rtyně. Irenka tam učí hudební výchovu a Míra hraje basu v country kapele. Malinkou roli zpěvačky vzala naše všehoschopná kamarádka Míla Hilmanová, která měla z úspěchu premiéry takovou radost, že si cestou domů zlámala nohu a musel jsem ji alternovat. Tito tři ale zatím pouze překročili padesátku a tak pro seniorské divadlo použijeme variantu s reprodukovanou hudbou, kterou užíváme, když jsou hudebníci zaneprázdněni. Celé to divadlo vzniklo vlastně kamarádkou svépomocí v polních podmínkách a byla to moc fajn práce. Dnes už máme za sebou 43 představení, z toho 3 zahraniční a z provozních důvodů jsme se anektovali zpět pod DS Na tahu a MKS Č. Kostelec.“

DIVADELNÍ SPOLEK BRATŘÍ MRŠTÍKŮ BOLERADICE

JIRÍ VOSKOVEC, JAN WERICH, JAROSLAV JEŽEK
JÍZLIVÝ GLOSÁTOR

Vybrané předscény z her V+W.

VÁŽENÍ V+W, SLYŠÍME SE?

Dobře jste asi odhadli, že být a žít na tomto světě nebylo a nebude nikdy jednoduché. Všichni vaši forbínové otápalové řeší problémy, které v růžovém či bleděmodrém potkávají každého člověka, i každého z nás. Vaše jízlivé a někdy kousavé lekce však učí člověka nést to s hrdostí a grácií, neboť mnohem pravděpodobnější je nebytí, a již to, že zde jsme, je úžasná výhra a nadstandard, ale pouze málokdo to chápe. Než hořekovat, je lépe si věci lépe a radostněji srovnat v hlavě, a k tomu je někdy dobré lehké a mírné nakopnutí, jako od vás.

Velikost a vznešenost lidského života snad v úplnosti chápe pouze finanční úřad a právem po nás chce za ten luxus daně. Když už tedy jednou jsme, měli bychom být, ale i zde se musí člověk stále učit, jak na to. A že s humorem jde všechno lépe to ví možná každý, ale ten humor by neměl být v tom našem bytí pouze jako mák nasýpaný na nudle, nýbrž měl by být v každé situaci a každé myšlence rozpuštěn a zamíchán

jako maggi v polévce. Humor je totiž jediným seriózním přístupem k světu. A kde není humor, tam mluví kulomet. Ta sranda nemusí být v životě vždycky úplně třesutá, ale nikde jinde neplatí tolik jako zde, že i snaha se cení.

Snažíme se udělat pár krůčků ve Vašich stopách, promiňte, že trochu pajdáme, ale my se časem vylepšíme! Jde nám i o dobrou pověst značky V+W, čímž teď nemyslíme Volkswagen.

HRAJÍ: Jiří Brabec, Zbyněk Háder a Jiří Merlíček

HUDBU NAHRÁL: Ladislav O. Káňa

KOSTÝMY NAVRHLA: Jana Kahounová

DRAMATURGICKÝ SPOLUPRACOVAL: MUStr. Milan Klapetek

REŽIE: Jiří Merlíček

DIVADELNÍ SPOLEK BRATŘÍ MRŠTÍKŮ

Ochotnické divadlo v Boleradicích zapustilo hluboké kořeny a získalo bohaté zkušenosti díky stodvacetileté tradici, na níž se podílely stovky ochotníků. Za ta léta byly na zdejším jevišti uvedeny desítky premiér her všech žánrů. Pravděpodobně prvním představením bylo provedení Kříže u potoka v roce 1897, a to tehdejší Cyrilskou jednotou. Nakonec není vůbec rozhodující, zda se začínalo o rok dříve či později. Podstatné je, že se hraje dodnes, a to velice intenzivně a úspěšně.

Dnes je až neuvěřitelné uvedení pěti i více premiér do roka – na malé vesnici a to i s řadou repríz. Je pravda, že výběr her diktoval tehdejší vkus a zájem publika, proto repertoár ve velké míře naplňovaly naivní operetky a jednoduché veselohry. Zásadní negativní vliv do divadelního ruchu vnesly pounorové poměry roku 1948. Načas zapříčinily útlum kulturního života, tedy i divadla. Oproti většině vesnic se však divadelní tradice nepřerušila, nezanikla, hrálo se se stále větším zaujetím. Divadelní štafeta pokračovala.

Renesance nastala, když bylo v roce 1982 představení Maryša navrženo k účasti na Národní přehlídce ves-

nických divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou. Bylo to vůbec poprvé v celé historii divadla okresu Břeclav, že se některý soubor celonárodní přehlídky účastnil. Úspěch tohoto účinkování byl povzbuzující, ale také zavazující a naplňoval zdravou hrdostí. Také další práce divadelníků byla odpovědnější, svědomitější, stabilizoval se kádr těch, kteří byli ochotni hrát a měli možnost se činnosti divadelního souboru cele věnovat. A úspěchy se brzy dostavily v podobě prvenství na okresních a krajských přehlídkách.

Nejvděčnějším oceněním pro každého jednotlivce i celý soubor jsou zahraniční hostování. Pro boleradické ochotníky to bylo v roce 1993 Švédsko a o rok později Anglie. Další pomyslnou metou byl v roce 2000 zájezd za Velkou louží, do New Yorku, na pozvání Společnosti pro vědy a umění, a to s představením Rok na vsi. Vystoupení uspořádaná v Sokol Hall a Bohemian Hall se setkala se značným ohlasem přítomných krajanů. Zahrát české divadlo před krajany v zahraničí je pro každého herce neobvyklý zážitek. V tomto smyslu mají nepřenositelnou atmosféru vystoupení v divadelním sále Školského spolku ve Vídni. Před patnácti lety jsme navázali úzké vztahy s krajským divadelním spolkem Vlastenecká Omladina a dlužno podotknout, že každé vystoupení boleradických ochotníků ve Vídni vzbuzuje v české komunitě značný ohlas a naopak Vlastenecká Omladina má své pravidelné diváky v Divadle Boleradice.

V současnosti je boleradické divadlo nepřehlédnutelným fenoménem jihu Moravy. Každou sezónu se na našich prknech odehraje až sedmdesát ochotnických představení snad všech myslitelných žánrů, včetně zvláštního předplatného pro děti. Mimo to organizujeme řadu doprovodných akcí, jako jsou výstavy výtvarného umění či koncerty vážné hudby. A co nás těší nejvíce je, že téměř vždy je vyprodáno. Zřejmě nejlepší důkaz smysluplné činnosti, potažmo i existence dnešního Divadelního spolku bratří Mrštíků v Boleradicích.

DIVADELNÍ SPOLEK HAVLÍČEK NERATOVICE

JEAN MARIE CHEVRET

ODJEZD NEJISTÝ

Trochu romantická komedie s obsahem milosrdných lží, nutných k udržení vzájemných vztahů, ba i plnění tajných přání milujících se partnerů, navíc ochucena laskavým humorem dalších strůjců životních překvapení.

osoby a obsazení:

ODILE MARMIONOVÁ – Marie Živná

JEAN MARMION, JEJÍ MANŽEL – František Živný

MARIE-CLAIRE, JEHO SESTRA – Marie Fárová

DIANA, STUDENTKA HERECTVÍ – Soňa Šlégrová

PŘEKLAD: Jan Cimický

SVĚTLA A ZVUK: Jiří Langer

TEXT SLEDUJE: Jitka Kuglerová

INSPICE: Vlasta Šárová

SCÉNA A KOSTÝMY: Miroslav Král, j.h.

TECHNICKÁ SPOLUPRÁCE: Luboš Šlégr, Pavel Skála

REŽIE: Milan Šára

DIVADELNÍ SPOLEK HAVLÍČEK

Byl založen v roce 1929. Stávající soubor se zúčastňuje různých divadelních přehlídek. Jezdí na národní přehlíd-

ky jednoaktových her do Holic, zúčastňuje se národní přehlídky dialogů a monologů v Bystřici u Olomouce.

Havlíček je zván na různé divadelní přehlídky, např.: Hrádecký divadelní podzim, Lounské divadlení, jako host do Vysokého nad Jizerou, na Sokolovskou čurdu, dále pak do Libochovic, Radnice, Říčan, Benešova, Dobrovi, Lomnice nad Popelkou, Chlumce nad Cidlinou atd.

Spolek uvedl např. inscenace Dva muži v šachu, Pygmalion, Opalu má každý rád, Drobečky z perníku, Žárlivý stařec, Generálka, Ach ta láska, Commedia Finita, Sylvie, Agnes Belladon, Sborovna aj.

Poslední nastudovanou hrou je romantická komedie francouzského autora J. M. Chevreta „Odjezd nejistý“. V roce 2001 DS Havlíček obdržel cenu města Neratovic za dlouholetou a úspěšnou činnost a reprezentaci města v oblasti divadelní.

Texty k jednotlivým inscenacím neprošly obsahovou, stylistickou, ani jazykovou korekturou, otištěny jsou v podobě, jak byly soubory dodány.

Vydalo Kulturní centrum Česká Třebová, listopad 2016

KULTURNÍ CENTRUM ČESKÁ TŘEBOVÁ

Nádražní 397, 560 02 Česká Třebová, tel.: 465 532 805
e-mail: info@kcct.cz, web: <http://kcct.cz/>
[facebook.com/kulturni.centrum.trebova](https://www.facebook.com/kulturni.centrum.trebova)